

□ A Bakonyban, bármerre járunk, nagyszámú, „séd”-nek nevezett vízfolyással találkozunk. A „séd” ősi magyar szó, mai jelentése „patak”, és ezen a környéken leggyakrabban ezt használták ősünk a vízfolyások megnevezésére.

Mélyen a Bakony erdeiben, Bakonybélről északnyugatra, Királykapu környékén számos ilyen séd ered, hogy elvigye a bakonyi források vizét távoli tájainkra.

Számtalan kisebb-nagyobb forrás vizét gyűjti össze ezen a területen az Öreg-séd, a Vörös János-séd, a Szalai-séd, a Hamuházi-séd és a Som-berek-séd, hogy aztán a Gerence-patakba torkolva, hosszú utat megtéve vizüket a Duna szállítsa tovább. Bakonybél községtől délnyugatra pedig a Fekete-séd igyekszik a Gella-patak felé, hogy vele együtt a Gerencét elérve csatlakozzon társaihoz.

Nem egy séden közülük mesterségesen apró tavacsákat duzzasztottak, amelyek azóta természetes bájukkal, a Bakonyban ritkaságnak számító vízi élőhely együttesükkel, védett vízínövényeikkel, hüllőkkel és kételtűekkel csábítják a völgyekben megcsillanva a csendesen szemlélődő vándorokat.

A terület legnagyobb vízfolyása a Gerence-patak, mely Zirc-Akli környékén ered. Látványos szurdokvölgyet alakított ki Bakonybélről néhány km-re délkeleti irányban: a Kerteskői-szurdokot, ahol 30-40 m magas sziklák és a patakmeder embernyi kőgörgetei között eltöprel a látogató. A patak innen aztán megszelídülve ér be a faluba és lágyan csörgedezik annak házai között, hogy aztán sok-sok km-t megtéve a Marcalban folytathassa útját.